

LBRIS

We know
books

Raisa Micu

Zânele din Merlenia

Capitolul 1

Cum au apărut anotimpurile

Merlenia este, într-adevăr, un loc încântător. Aici locuiesc zânele primăverii, verii, toamnei și iernii, care aduc anotimpurile.

Însă asta se întâmplă în prezent.

Acum mult, mult timp zânele locuiau împreună în acest orașel. Se înțelegeau foarte bine și aveau interese și preocupări comune.

Însă într-o zi nefastă, au început să se certe din pricina unui lucru minor. Nimeni nu-și mai amintește ceva despre asta, căci au trecut sute și sute de ani de-atunci, însă un lucru este cert: a luat ființă un adevărat război. Atunci Regina Clarisa a hotărât să despartă Merlenia în patru teritorii mai mici cu ajutorul magiei.

Vreme îndelungată, a încercat să aducă pacea prin tot felul de modalități, însă toate au dat greș. Regina rămăsese cu totul fără speranță în ziua în care a găsit un colier... Era un colier magic, care îți răpea privirea, cu pietre prețioase de un albastru senin precum cerul de primăvară. Regina i-a folosit toată magia pentru a crea granițele, cele care aveau să le despartă pentru totdeauna pe zâne. L-a așezat mai apoi într-o frumoasă vitrină din argint din tezaurul regal, alături de multe alte bijuterii magice, și a angajat paznici dintre cei mai buni, pentru a se asigura că nu va fi furat. Avea magie, iar magia nu trebuia lăsată pe mâini greșite, deoarece putea aduce pagube enorme.

Cât despre Merlenia, aceasta a evoluat mult. După ce și-au primit teritoriile, zânele au dărâmat tot ce deja era înălțat și au construit case și clădiri noi. Și-au numit teritoriile Marla, Sena, Belia și Jenna. Au încoronat regine pentru fiecare dintre ele. Însă de-a lungul timpului zânele s-au schimbat din ce în ce mai mult. Și-au descoperit propriile interese și preocupări. Au uitat cine au fost cândva.

Mai târziu, în timp, le-a venit o idee interesantă. Pe atunci nu existau decât cerul și pământul. Nicio apă nicăieri, nici măcar o singură plantă, nicio formă de viață, numai ele, casele și clădirile lor. Zânelor li se părea plictisitor să locuiască într-o asemenea lume unde vântul nu bătea, păsările nu ciripeau și niciodată nu ploua. Fiecare zi se repeta plictisitor una după cealaltă și totul începuse să devină enervant și extrem de obositor. Astfel zânele au decis să împartă anul în patru anotimpuri, iar vremea să fie diferită în fiecare dintre ele. În primul anotimp, plantele și animalele vor ieși la iveală în natura încântătoare, ca să bucure și să trezească întreaga lume la viață, în al doilea, soarele va domina cu căldura lui cea toridă, mult prea toridă, în al treilea anotimp, va ploua, va bate vântul și va fi frig, iar în al patrulea și ultimul, va ninge, din cer vor cădea fulgi albi de zăpadă, iar ele vor admira dansul lor în timp ce coboară pe pământ. S-au înțeles ca fiecare teritoriu să aducă așadar câte un anotimp. În curând, au lucrat, au călătorit și au experimentat pentru a aduce anotimpurile. Nu a fost ușor. A durat câțiva ani, însă au izbutit. Și-au redenumit teritoriile după anotimpuri.

Și astfel au apărut anotimpurile. Numai și numai datorită zânelor. Fără ele lumea ar fi în continuare un uriaș nor de praf.

Capitolul 2

Povestea Ameliei și a fulgilor imperfecti

Amelia se născuse dintr-un trandafir. Un trandafir cu petalele roz, unul dintr-o mie. Nu-l va uita niciodată, pentru că fusese, cu ani mulți în urmă, cel care-i dăduse viață.

Nu își amintea deloc perioada în care Regina Clarisa – regina principală a Merleniei, cea care avea un castel impunător în centrul Merleniei, pe un teritoriu mic, mărginit, de asemenea, de granițe – îl plantase, avusese grijă să-l ude zilnic și așteptase cu nerăbdare ca din sutele de trandafiri, margarete, zambile, narcise, petunii și violete să se nască zâne.

Într-un sfârșit, venise și ziua mult-așteptată de Regină. Amelia își amintea prea bine ziua aceea, ziua în care se născuse în noua Merlenia, cu cele patru anotimpuri ale ei. Poiana unde erau plantate toate acele flori era plină de zâne adulte și bebeluși tocmai născuți, cu părul și palmele umede, care plângeau de zor. Regina Clarisa zburase pe deasupra miilor și miilor de flori, ridica în brațe mulți bebeluși și îi legăna ca să-i aline. Vântul bătea puternic, foarte puternic, și-și amintea că asta o speriasse pe-atunci. Dar Regina Clarisa se îndreptase cu viteză spre ea, o luase-n brațe și-o strânsese la piept ca pe-o comoară. Simțise mirosul parfumului ei, dar și faptul că era protejată.

Amelia copilărise singură într-o căsuță, precum restul copiilor, într-un orașel din afara Merleniei. Se juca și se tot juca, de la răsăritul până la apusul soarelui, cu ceilalți copii și era fericită cu adevărat.

Până la aniversarea de 5 ani, copiii nu se puteau diferenția. Erau identici. Aveau cu toții aceeași culoare a părului și a pielii, aceeași înălțime, aceeași ochi albaștri și pătrunzători și erau siliți să poarte rochii gri și posomorâte și să-și lege părul la fel, ca să fie identici.

După ce împlinise 5 ani, părul Ameliei începuse să-și schimbe culoarea, transformându-se într-un albastru-deschis, foarte deschis, la fel și sprâncenele. Pielea începuse să-i devină albă, ca și aripile. Rochia gri și posomorâtă se transformase tot atunci într-una albastră, cu mici flori albe, și asta însemna două lucruri: era zână a Iernii și trebuia să părăsească micuțul oraș numit „Orașelul Copiilor”, ca să se mute în Merlenia.

În acea zi, după transformarea semnificativă, Amelia fusese târâtă de Regina Iernii, o zână extrem de înaltă și rece – și la propriu, și la figurat –, spre Merlenia. Atât de tare putuse s-o strângă de mână, încât până și-n ziua de astăzi mai are semnul acela roșu, care încă o doare. O aruncase într-o căsuță care nici vorbă să fie mai mare decât cea în care copilărise, iar a doua zi îi bătuse la ușă. Scosese de la spate un bici și o lovise ca să zboare mai repede, până ce ajunsese sus, în înaltul cerului. Îi aruncase un bulgăre mare de zăpadă și un coș. Îi arătase în grabă cum să modeleze un fulg, apoi plecase.

Când Amelia terminase de umplut coșulețul roz cu fulgi modelați de ea însăși, Regina Iernii venise, se uitase mult timp confuză la ea și îi dăduse o palmă peste mână.

— Ce-s ăștia?! întrebă ea.

Îi smulsese coșulețul din mâini și-l aruncase cu furie pe pământ.

În acea zi, pentru că nu-și îndeplinise sarcina așa cum ar fi trebuit, Amelia fusese închisă o zi întreagă în Turn – locul unde erau zăvorâte zânele pentru diverse păcate, de la cele mai mici până la unele

mult, mult prea mari –, fără mâncare și apă, înconjurată de păianjeni și gândaci.

A doua zi, la fel.

Și ziua următoare, la fel.

Amelia își petrecuse de atunci cam toate zilele în celula mică, friguroasă și plină de insecte din vârful Turnului. Nu înțelegea deloc de ce nu se pricepea la modelatul fulgilor, la fel ca majoritatea zânelor. Își ocupase timpul întrebându-se de ce nu era ca ele, iar cel mai rău era că nu găsisese un răspuns.

Dar, odată ce-o întâlni pe zâna Stella, situația deveni și mai grea. Stella era campioană la zburat. Câștigase o mulțime de curse și concursuri, și tot nu se săturase să câștige. Voia din ce în ce mai multe medalii de aur și avea de gând să le obțină.

Cei care participaseră de-a lungul mai multor ani alături de ea renunțaseră încă de la start. Era prea rapidă pentru o zână. Zbura mai repede până și decât dragonii, iar toată lumea știe că dragonii pot zbura mult mai repede ca zânele. Avea porecla Fulger și nu era de mirare.

Nu-i plăcea deloc să zăbovească. Ea le făcea pe toate care-i erau date mult prea repede și se mândrea cu asta.

În ziua aceea Stella se plimba prin zăpadă, pentru că de mult terminase să modeleze fulgi. O joacă de copii, așa o considera și o va considera mereu, decisese ea cu mult timp în urmă.

Amelia, care tocmai fusese eliberată din Turn, se chinuia să modeleze un fulg așa cum ar trebui. După multe eforturi, nu-i ieși decât ceva ce semăna cu o rață, dar fără o aripă.

— Emy, draga mea, poți, te rog mult, să te pricepi la modelatul fulgilor? Când văd fulgii aceia nereușiți, mă apucă durerea de cap, pur și simplu! Nu mai vreau și nu mai suport să mă doară capul, înțelege!

Amelia nu înțelegea însă cum de putea s-o doară capul din acest motiv.

— Așa se face!

Stella îi smulse din mână coșulețul și bulgărele de zăpadă, îl aruncă în sus și, în mod misterios, acesta se transformă în sute, poate

mii de fulgi perfecți, care începură să cadă lin. Zbură repede în jurul lor, formând o mică tornadă. Se opri o clipă și întinse în față coșulețul roz, iar în el aterizară toți fulgii.

— Fă-o pentru mine, Emy. Ca să nu mai am dureri de cap.

Îi azvârlî coșul, dar nu-l prinse. Dispăru undeva în văzduh, iar Stella se pierdu și ea în depărtare, lăsând-o singură.

Amelia rămase înmărmurită, neînțelegând ce se întâmplase.

Se crede mereu așa de pricepută! își spuse Amelia supărată, neacceptând-o nici pe Stella, nici pe ea însuși.

Apoi cineva o bătu pe umăr, făcând-o să tresare.

Amelia se întoarse și-o văzu pe Regina Iernii cu părul lung fluturându-i în vânt.

— Deci, unde sunt fulgii?

— Păi...

— Păi ce?

Amelia oftă adânc.

— În Turn cu tine! se răsti Regina.

O apucă de mână, își înfipse unghiile în pielea ei – făcând-o să urle ca un lup la lumina lunii –, și-o târî pe zăpadă și pe scările Turnului până în dreptul ușii de fier a celei unde-și petrecea cam toate zilele. Scoase inelul cu chei din buzunar și se uită la fiecare în parte până ce-o găsi pe cea bună. O băgă în broască, o întoarse și-n final o deschise larg. O împinse pe Amelia pe podeaua rece, așa cum făcea în fiecare zi, închise repede ușa și o încuie.

Amelia îi auzi pașii coborând scările în spirală.

Super! Am ajuns iarăși aici! șopti ea.

Un șoarece i se cocoță chiar atunci pe cap, dar nu se sperie. Era obișnuită cu ei. În fiecare zi îi vedea, îi simțea urcându-i-se pe picioare, brațe și umeri, de unde săreau direct pe cap.

Cămăruța era la fel de mică precum o celulă de închisoare și aproape goală. Doar o singură saltea, și ea găurită, murdară de ceva lipicios... poate de miere? Era și foarte întuneric acolo. Lumina pătrundea doar printr-o fereastră mult, mult prea mică, iar razele soarelui se chinuiau să o încălzească.

Amelia se ridică în picioare și se duse la geamul mic. O văzu pe Stella zburând prin fața lui, arătând-o cu degetul și râzând pe înfundate.

— Bravo, Emy! strigă ea și dispăru din raza ei vizuală. Ai reușit s-ajungi din nou acolo! Ține-o tot așa!

Lacrimi mari se scurseră pe obrazii Ameliei. Chiar era așa de nepricepută la modelatul fulgilor? Chiar nu era bună de nimic?

Se trânti pe dușumeaua rece și adormi plângând.

Capitolul 3

Furtul regal

În noaptea ce urmă, Regina Clarisa, cea care domnea asupra Merleniei, se trezi. Ieși din castel, deschizând larg ușile mari din lemn de abanos. Răcoarea acelei nopți o izbi direct în față, dar nu fu deloc deranjată de acest fapt. Zbură până pe acoperiș și închise cât de strâns putea ochii. Nu era așa de ușor precum s-ar părea.

O zână – îmbrăcată-n negru, cu părul creț strâns într-o coadă de cal în vârful capului, care purta o mască neagră, neagră ca acea noapte – apăru de undeva din ceața groasă care se întindea pe-o parte și pe alta a Merleniei. Se uită întâi în stânga și-n dreapta, apoi înaintă. Ferindu-se să treacă prin fața ușilor și pe sub multele felinare împrăștiate pe ici, pe colo, reuși să traverseze întreaga Marlanie fără să fie prinsă și să ajungă, timidă, până în fața castelului impunător.

Castelul Reginei Clarisa era vopsit pe jumătate în roz, culoarea ei preferată, iar cealaltă jumătate, într-un curcubeu verde, roșu, galben și albastru, culorile care simbolizau anotimpurile. Avea foarte multe încăperi, unele dintre ele fiind absolut goale, mii de coridoare aproape pustii, o grădină plină cu lacuri mici – casa multor lebede albe, flori îngrijite de grădinăresele oarecum grăbite care se plimbau în brațe, de colo colo, cu găleți pline ochi cu apă –, de băncuțe vopsite într-un alb pur, de copaci umbroși și de iarba perfect tunsă. Astfel

de castele, precum cel al Reginei Clarisa, rar mai puteai vedea și toată lumea se minuna de frumusețea lui nemaîntâlnită.

Ca orice castel, era păzit de paznici. Paznici care stăteau lipiți de zidurile lui, cu puștile, cu tolbele cu săgeți și cu arcurile, cu săbiile ascuțite în mâini, luptându-se să n-adoarmă.

Zâna se opri brusc din zburat când îi văzu și se ascunse repede într-un tufiș. Nu credea c-o să fie și paznici. Cum să mai intre acum în castel? se întreba ea.

Cercetă locul, încercând să găsească vreo fereastră deschisă, vreo ușă nepăzită de paznici, dar nu găsi. Însă nu se lăsă bătută. Încercă să găsească o modalitate să treacă de ei, o misiune aproape imposibilă în acele momente, pentru că ea însăși era la fel de somnoroasă ca și paznicii care se presupunea că păzeau castelul.

Cu greu, cu foarte mare greu, găsi o soluție. Își folosi magia și îi orbi pe paznici, care o luară la fugă, doar-doar să scape de lumina puternică ce le lua vederea.

Zâna ieși din tufiș, spunându-și cât a fost de ușor. Înaintă până la marile uși ale castelului și le deschise larg. Păși înăuntru cu o expresie victorioasă pe chip și, brusc, somnul i se risipi. *Bun, deci acum trebuie să gălesc colierul ăla în castelul acesta enorm. Foarte simplu! se minți ea, pentru a se încuraja.*

Castelul era și el plin de paznici, așa că zâna încercă să nu facă gălăgie, dar nu-i ieși. Sparse din greșeală o vază din porțelan, extrem de scumpă, cu modele florale pictate de mâini iscusite, iar sunetul pașilor grăbiți ai paznicilor bine înarmați se auziră tropăind spre ea.

Era primul ei jaf, nu știa prea multe, așa că se ascunse în spatele unei draperii vapoase, din mătase pură. Rămase ascunsă acolo mult timp.

Planurile bune nu vin ușor, se știe, așa că zâna nu reuși să găsească vreunul care să o scoată din situația nefastă în care se afla. Vru să-l folosească pe primul care-i veni în minte, dar fu oprită de-o săgeată care i se înfipse în umăr.

— Au!!!! țipă zâna, căreia i se acoperise deja tot brațul cu sânge.

Se întoarse și văzu un paznic, care se îndrepta cu pași repezi spre ea, s-o prindă, dar zâna o luă la fugă.

Se alergară prin castel până-și pierdură amândoi energia. Răsturnară mese și scaune, rupseră uși, sparseră bibelouri de preț, tablouri ce înfățișau importanți regi și importante regine, vase cu flori și tot nu reuși paznicul s-o prindă. Se opri, răsuflă din greu, și, dându-se bătut, o lăsă pe zână să dispară în spatele unei armuri.

Zâna se opri și-și cercetă, cu groază, brațul plin de sânge. Știa că trebuie s-o facă. Inspiră și expiră de mai multe ori ca să-și facă un pic de curaj să scoată săgeata din umăr.

Urlă de durere, ceea ce-i alarmă, desigur, pe ceilalți paznici. Se uită la arc și inima începu să-i bată tot mai tare în piept. Era ruginit! Îl azvârli cât mai departe, dar se întoarse. Nu! Era altul, nou-nouț, fără sânge pe el.

Se lipi de pământ, iar arcul se înfipse în perete.

Din umbră își făcură apariția paznicii și sute de topoare zburară spre ea, mult prea repede ca să mai aibă timp să se ferească. Se alese cu tot părul tăiat, cu tăieturi adânci în carne, pe picioare și pe abdomen, cu degetul mare lipsă. *Pur și simplu nu merită*, gândi ea și hotărî să nu mai facă asta niciodată.

Și-apoi se gândi la magia infinită pe care o avea și la colierul magic care ar fi putut fi al ei. Îl voia. Îl voia acum!

O luă la fugă și țipă de durere. Țipă de durere la fiecare pas, dar nu se lăsă.

Fereastră se sparse și planul B își făcu apariția: un vultur de toată splendoarea, cu aripile colorate în culorile curcubeului, cu ochii albaștri și cu ciocul și ghearele roșii ca focul. Zâna țipă din nou și sări în spinarea vulturului, care-și luă imediat zborul.

— Ce se întâmplă? murmură în șoaptă paznicii și rămaseră inlemniți până ce vulturul și zâna dispărură din raza lor vizuală.

Vulturul acela părea să știe castelul la fel cum își cunoștea... familia înaripată. Făcu, cu viteză, curbe, multe curbe, urcă (sau, mă rog, zbură) peste rânduri și rânduri de trepte, până ce ajunseră în dreptul unei uși imense, ușa tezaurului regal.

Zâna fu impresionată, în primul rând pentru c-o înțelesese atunci când îi poruncise să zboare până aici. Îl mângâie pe cap, se căută în